

עמיחי, בן לחיים ואריאלה, אח אמצעי לברק ומיטל, נולד במקסיקו סיטי ביום ט"ז בטבת תשמ"ב (11.1.1982) שם התגוררה המשפחה במסגרת שליחות של הוריו. הוריו בחרו לו את השם עמיחי מאחר והיו בשליחות ומשמעות השם היא "עם ישראל חי" והשם השני ישראל על שם סבו מצד אביו. הוריו בחרו את השם הזה מאחר וחיפשו שם ציוני עם זיקה לישראל. אחותו מיטל מספרת כי עמיחי היה ילד שובב ועקשן. ילד מתוק ואהוב מאוד הוא העריץ את אחיו הגדול ברק, לא ויתר לו ורצה לעשות את כל מה שהוא עושה. בהיותו בן 16 נפל אחיו הנערץ ברק, קצין בחיל הים. עמיחי היה משענת למיטל ולהוריו שהתמודדו בגאון עם השכול.

עמיחי שירת כטייס F16 בטייסת "העקרבים" וכסגן מפקד טייסת "העטלף" את אהבתו למטוסים ניתן היה לזהות מראשית חייו. בספר ציורים של עמיחי מכיתה א' כתב עמיחי ליד אחד הציורים: "אני יודע שהיה לי יום רע אם אני מצויר מטוס והוא לא יוצא לי טוב" ובעמוד אחר כתוב: "סיבה אחת להיות חבר של מישהו היא אם הוא אוהב מטוסים כמוני" אביו חיים מספר שכשאר היו ברק ועמיחי ילדים קטנים היה לוקח אותם לשדה התעופה בהרצליה. הם היו יושבים על מכסה המנוע ומביטים על ההמראות והנחיתות. זאת גם ציין ברק ז"ל בעבודת השורשים שלו בו כתב על עמיחי: "אנחנו תמיד התעניינו במטוסים. כשהיינו יותר קטנים הלכנו לנמל התעופה בהרצליה ועמדנו וצפינו הרבה זמן במטוסים ממריאים ונוחתים. בארצות הברית גרנו במרחק נסיעה של עשר דקות ממוזיאון חיל האוויר של ארצות הברית. בעיר שבה גרנו האחים רייט המציאו את המטוס. היום אחי אוהב לשחק כדורגל וכדורסל ומתעניין במטוסים ובמחשבים.

עמיחי והוריו חיים ואריאלה

עמיחי וברק עם מיטל הקטנה

עמיחי ברק ומיטל בחנוכה

עמיחי למד בבית הספר היסודי בצופית ובתיכון עמי אסף.
עד גיל 9 שהה עם משפחתו בארצות הברית במסגרת שליחות של הוריו.
בתיכון למד במגמת מחשבים.
הוא היה תלמיד טוב, חברותי ומקובל בחברה. שלושה מחבריו הטובים לכיתה התגייסו יחד עמו לקורס טיס.

עמיחי היה מדריך ופעיל בתנועת "האיחוד החקלאי" אשר פועלת במושבו-שדה ורבורג.
כשהיה בן 16, תלמיד כיתה י', נפל ברק, אחיו של עמיחי, בעת שירותו הצבאי. דבר נפילתו השפיע על עמיחי הן במישור החברתי והן במישור הלימודי, עולמו נסדק והוא היה צריך לאגור כוחות ולאסוף את השברים.

העיד עליו בעבודת השורשים שלו אחיו ברק ז"ל כשכתב: "אחי תמיד היה תלמיד טוב. גם בארץ וגם בארצות הברית."
עמיחי אהב ספורט ומחשבים ותרם בהתנדבות במסגרת פעילות הביטחון של בית הספר.

עמיחי עם חברים מתקופת בית הספר

בטיול שנתי

עם חברים במסע לפולין

עם חברים
בתקופת
התיכון

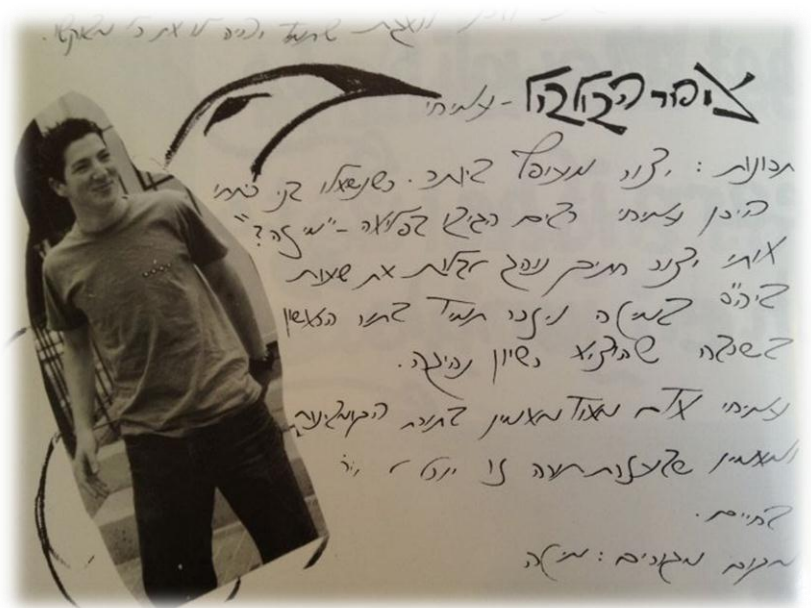

תעודה שקיבל על תרומתו לפעילות הביטחון בבית הספר

תמונה מספר המחזור

מתוך ספר המחזור

"הטובים לטייס"

מאז ומתמיד התעניין עמיחי יותר מכל במטוסים. הוא חלם להיות טייס בחיל האוויר. "בגיל 17 החלטתי שאתגייס לשרות קרבי התנדבותי משני טעמים עיקריים: הראשון- ציונות, והשני- רצוני לממש את שאיפותיי במסלול חיים שלא יוכתב לי מכורח השכול". כך כותב עמיחי במכתב למרכז הבינתחומי בהרצליה, לפני שהתקבל ללימודי משפטים ומנהל עסקים במסלול מנהיגות מוכחת. "שנה זו עברה עליי בשתי חזיתות. מול רשויות צה"ל לצורך העלאת פרופיל רפואי ומול הוריי שסירבו להתיר לבנם השני לסכן את חייו תוך ידיעה שבחתימת ידם הם מאפשרים זאת".

עמיחי התעקש ועמד על כך שהוריו יחתמו על המכתב. "אחרי שברק נפל היה לנו קשה מאוד לחתום" מספרת אריאלה אמו של עמיחי. "אבל הוא טען טענות משלו ודיבר על הזכות שלו לממש את עצמו ולהיות מי שחלם להיות, ביקש שלא נפגע בו שוב אחרי שכבר נפגע פעם אחת בחייו. אחרי התהפכויות לא קלות בבטן וביד רועדת מאוד, חתמנו. אך מאותו הרגע תמכנו בו, גיבנו אותו וליווינו אותו באהבה וגאווה בכל שלב" "אני קורא לסיפור העצוב שלנו 'החלום ושברו'. אנחנו הגשמנו לו את החלום בכך שחתמנו, אבל החלום שלו הפך בסוף להיות השבר שלנו", אומר חיים אביו של עמיחי. בינואר 2001 התגייס עמיחי לקורס טיס.

את קורס הטיס הארוך סיים עמיחי בהצלחה במגמת הקרב. את קורס האימון המתקדם שלאחריו סיים בהצטיינות ולבסוף שובץ בטייסת שהייתה לו לבית: טייסת "העקרב" בחצור. לאחר מכן עבר להדריך בקורס האימון המתקדם עד שלבסוף שובץ כסגן מפקד טייסת ב' בטייסת "העטלף". בעתות מלחמה ומתחים ביטחוניים בהם לא ישנו הוריו בלילות היה עמיחי אומר: "אמא, אל תדאגי, השמיים גדולים והמטוס קטן ואנחנו יודעים מה אנחנו עושים." בנימה אופיינית, במילים מועטות אך מדויקות, הוא הצליח להרגיע.

בעת שירותו לחם עמיחי במלחמת לבנון השנייה, ב"עופרת יצוקה" ובמבצעים עלומים. עמיחי היה טייס מנוסה, נועז ושקול. צעיר שוחר ידע וצדק שהגביה עוף כאדם, כמפקד וכמנהיג. הוא היה ציוני ואוהב הארץ. מפקדיו ניבאו לו עתיד מזהיר בחיל האוויר. הוא היה לוחם וחבר נערץ.

עמיחי אהב לטייל בחו"ל, בזמן שירותו הצבאי טייל למספר מקומות בעולם עם חברים- טיול סקי, טיול לקוסטה ריקה וטיול לפרו.

עמיחי ורון בקוסטה ריקה

עמיחי במטוס

בשנת 2005 הכיר עמיחי את קרן, שהייתה לימים ארוסתו. עמיחי נהרג כחמישה חודשים לפני תאריך החתונה המיוחל.

קרן ועמיחי הכירו ביום הסטודנט בבאר שבע.

קרן מספרת: "עמיחי ואני הכרנו ביולי 2005, כמעט מהרגע הראשון ידעתי שזו אהבה ענקית, אהבת חיי. עמיחי היה בן זוג נפלא, רגיל, דואג, קשוב, מתחשב, מפנק, נאמן. בחר מתוך כל כך ויחד עם כל הרוך הזה, כל מי שזכה להיות קרוב אליו הכיר, הוא היה כבר חזק ויציב, מישהו שלידו הרגשתי תמיד בטוחה ואיפה שהוא נמצא- שם היה הבית שלי".

קרן ועמיחי גרו יחד בדירה בתל אביב, בה תחילה גרו עמיחי וחברו הטוב ביותר אמנון ולימים הפכה להיות הדירה הזוגית שלהם.

לאחר כחמש שנות זוגיות הציע עמיחי נישואים לקרן בעזרת משפחתו האוהבת והעוטפת. מיטל עזרה בהכנת מקום ההצעה ואביו חיים דאג לשמפניה מספיק ראויה לחגיגה שכזאת. אחותו מיטל מספרת על התקופה שלאחר הצעת הנישואים: "בתקופה שאחרי הצעת הנישואין אבא ואמא היו בעננים, אני הייתי מאושרת וזו הייתה תקופה זוהרת לכולנו אבל במיוחד לעמיחי. פתאום הוא משתחרר מהצבא, מסיים תפקיד עמוס ותובעני ויוצא ללימודים, היינו משפחה מאושרת ולא התביישנו להגיד את זה".

קרן ועמיחי היו אמורים להינשא כארבעה חודשים לאחר נפילתו של עמיחי. קרן ועמיחי אהבו לבלות, לטייל בארץ ובחו"ל ובעיקר- אחד את השני.

קרן ועמיחי בטייסת

קרן עמיחי ומיטל ביום הולדתה של מיטל

עמיחי חתם על שירות קבע ממושך ולאחר סיום תפקידו כסגן מפקד בטייסת 119 יצא ללימודי משפטים ומנהל עסקים במרכז הבינתחומי בהרצליה.
במרץ 2010, מגיש עמיחי מכתב בקשה להתקבלות ללימודים במרכז הבינתחומי בהרצליה במסלול מנהיגות מוכחת.

במסמך זה מתעד עמיחי את מהלך חייו. מכתב זה מעיד על אישיותו ואופיו המיוחד של עמיחי. עמיחי מתחיל ללמוד לתואר הראשון, לימודים אשר נקטעו עוד לפני תום הסמסטר הראשון. אחותו מיטל מספרת: "יום אחד כאשר הגעתי לארוחת ערב בדירתו, סיפר לי עמיחי על חוויותו מהלימודים; על החברים החדשים, על שבוע ההכרות, על החומר החדש שלמד ועל העבודות שהוא כבר צריך להגיש. ראיתי כמה הוא שמח סוף סוף להיות סטודנט. הוא היה פשוט מאושר" למרות התקופה הקצרה בלימודים, השאיר עמיחי, יחד עם אישיותו המיוחדת, חותם במכללה. לאחר מותו פרסם פרופסור אוריאל רייכמן, נשיא המרכז הבינתחומי, את מכתב הקבלה של עמיחי.

שירותי הצבאי
התגייסתי בינואר 2001 לקורס טיס.
עם סיום הקורס, הוצבתי במסגרת של קורס אימון מבצעי (קא"מ) לתקופת הכשרה של שנה על מטוס הנץ, קורס אותו סיימתי בהצטיינות.
לאחר מכן ובמשך שנתיים וחצי, שירתתי בבסיס חצור בטייסת העקרב, טייסת F-16D, במסגרתה הוסמכתי מבצעית, הוכשרתי להובלה קרבית, ניהלתי פרייקטים מורכבים, פיקדתי על לחמי צוות אויר וחיילים ולחמתי במלחמת לבנון השנייה.
החל מאמצע שנת 2005 ובמשך שנתיים, הדרכתי טיסה לחמייס צעירים, בגרי קורס טיס, העשית את צעדיהם הראשונים בעולם הטיסה הקרבית, במסגרת קא"מ נץ, אותה מסגרת שסיימתי בהצטיינות מספר שנים קודם לכן.
מאמצע שנת 2008 ועד היום, אני משרת כסמ"ט ב' (סגן מפקד טייסת) בטייסת העטלף, תפקיד אשר מכיל אלמנטים של פיקוד, ניהול, הדרכה והיקף עבודה תחת עומס ולחצים בלתי שגורתיים, במסגרת ארגונית מורכבת, מאתגרת ומרתקת. בטייסת לחמתי במבצע עופרת יצוקה.
כמו כן, במהלך שרותי לקחתי חלק במבצעים אשר לא ניתן להביא את פרטיהם מטעמי בטחון שדה.

נימוקים לבקשתי להתקבל למסלול משפטים ומנהל עסקים
תודת הברורות שצירפתי לבקשה זו היא תוצר ביצועי של נער, ששלמו נסדק בנחה, שמוחו, רוחו ויכולת הריכוז שלו לא אפשרו לו להתמקד בלימודיו. כיתר חבריו לספסל הלימודים.
מגויס ועד היום, תרמתי תרומה בטחונית משמעותית למדינת ישראל. תרומה זו, על דרישותיה ותכולת זמנה, לא אפשרה לי להתפנות לתיקון ציונים אלה ולא להיערך למבחן פסיכומטרי כראוי.
היום אני מביא עימי יכולות מוכחות של למידה ברמה אקדמית גבוהה, מנהיגות, כישורי ניהול, מצוינות, יכולת עבודה תחת לחץ, רב משמעותיות, דוגמא אישית וצינונות.
בטוחני שיכולות אלו יצאו על שקלול הציונים היבש. יחליט אותו ההלצה באקדמיה. יתרמו לחברי לכיתה ולמרכז הבינתחומי בהרצליה.

אשמח להיפגש באופן אישי או לענות על כל שאלה טלפונית.

בכבוד רב,
עמיחי ישראל איטקיס

לכבוד:
חברי ועדת הקבלה
המרכז הבינתחומי הרצליה

שלום רב,

הנדון: בקשת קבלה ללימודים תחת קטגוריית מנהיגות מוכחת

מי אני
עמיחי ישראל איטקיס, בן 28, רס"ן, טייס קרב, סגן מפקד טייסת העטלף, טייסת F-16I. בבסיס חיל האויר ברמון

נולדתי במקסיקו להורים, אנשי חינוך, בשליחות ציונית מטעם הסוכנות היהודית. רוב שנותי התקדמות, עד גיל 9, עברו בארה"ב שם שהייתי בשל שליחות נוספת של הורי. מאז גרתי וגדלתי עם משפחתי במושב שדה ורבורג שבשרון.
כנער עסקתי בספורט, ובמקביל הייתי חניך, פעיל ובהמשך מודרך, בתנועת הנוער "האיחוד החקלאי".
בהיותי בן 16 חויינו, משפחתי ואני, טלמלה קשה עם נפילתו של אחי הבכור, ברק, בעת שירותו כקצין בחיל הים. אירוע זה השפיע ברבדים רבים על המשך נעורי ובתוך כך על חזית התיכון, הן ברמה האקדמית והן ברמה החברתית.

בגיל 17 החלטתי שאתגייס לשירות קרבי התנדבותי, משני טעמים עיקריים:
הראשון - ציונות.
השני - רצוני לממש את שאיפותיי במסלול חיים שלא יכתב לי מסרח השכול.
תחת גיסא, ההלטה מובנת מאליה בהתחשב ברקע בו צמחתי וחונכתי, ומאידך גיסא, ההלטה מורכבת מבחינה אישית ומשפחתית על רקע האובדן במשפחה, והצורך של הורי לחתום על כתב הסכמה לשירות קרבי שלי.
שנה זו עברה עלי במאבק בשתי חזיתות:
האחת, למול רשויות צה"ל, לצורך העלאת פרופיל רפואי, שלא תאם שירות קרבי.
השנייה, למול הורי, שסירבו להתיר לבגן השני לסכן את חיי, תוך ידיעה שבחתימת ידם הם מאפשרים זאת.

מכתב הקבלה של עמיחי

המכתב אשר פרסם פרופסור רייכמן

לשכת הנשיא

ט"ו כסלו תשע"א
22 נובמבר 2010

לחברי הסגל ולסטודנטים שלום רב,

עמיחי איטקיס, טייס קרב ומפקד, הגיע ללימודים אצלנו בגיל מאוחר יחסית. הוא לא הספיק לסיים אפילו את הסמסטר הראשון ללימודים שהיו משאת נפש והנאה עבורו. עמיחי נהרג בתאונת אימונים במכתש רמון. אני מצרף בזאת את מכתב הבקשה שלו לקבלה ללימודים. המכתב מעיד על אישיותו. עבור אנשים כמו עמיחי נוסד המרכז הבינתחומי. הוריו של עמיחי קראו את המכתב במהלך השבעה, ובכאב ובדמעות הם אישרו את הפצתו.

נתן יונתן ביטא נאמנה בשירו את הרגשת כולנו:

נגות בכינו על מות אחינו
כוכב הלילה דערך, דערך...

אז קמנו חרש, דמעה מחינו,
לשוב, ללכת בנתיב האח.

שלכם
פ. רייכמן

פרופ' אוריאל רייכמן
נשיא

הנפילה

בעשרה בנובמבר 2010, במהלך אימון לילה התרסק מטוס ה"סופה" אותו הוביל עמיחי ולצידו הנווט עמנואל (מנו) לוי. מתוך ידיעה שפורסמה בעיתון מעריב: מחקירה ראשונית עולה, כי המטוס הוביל מבנה של רביעייה והשתתף בטיסת אימון לילה. עשר דקות לאחר תחילת האימון, שדימה התקפת מטוסים בעומק שטח האויב, הפיל המטוס המדובר מטוס "אויב" והחל לרדת בגובה. בתוך חצי דקה, התרסק המטוס.

תחילה דווח: חשש לחייהם, עד אשר החדשות התחלפו. עמיחי ומנו נהרגו בהתרסקות המטוס. אחותו מיטל מספרת על אותו לילה נורא: ואז, בלילה אחד, בעשרה בנובמבר 2010, במהלך טיסת אימון מבצעית, שבה עמיחי מוביל יחד עם חברו הנווט עמנואל לוי רביעיית מטוסי סופה, קדרו פני השמיים. השכול הנורא פקד את ביתנו בשנית, ונותרנו תלויים בין שמיים וארץ. באותו הלילה, נסעתי לישון בדירתם של עמיחי וקרן בתל אביב ולבלות זמן איכות יחד עם גיסתי לעתיד, בזמן שאחי בילה את הלילה בעוד יום מילואים שיגרתי בטייסת. קרן ואני ניהלנו שיחת חולין על ענייני חתונה, אהבה, ובעיקר על העתיד המובטח. כל כך שמחתי שבעתיד הלא רחוק, משפחתי הקטנה הולכת להתרחב, שאוכל להיות דודה. אני אצל קרן, דפיקה בדלת, מוקפת בבת אחת בחיבוקי חברותי וחבריו של עמיחי, נוסעת הביתה והזמן נראה כמו נצח, בטוחה שאמא ואבא פשוט לא יעמדו בזה שוב. ועדת חקירה, מחפשים אחריך בשטח, אנו מקווים שאולי ימצאו, הלוויה, שבעה. אנחנו צריכים ללמוד את הצעדים שוב, איך קמים, איך ממשיכים. צריך להמשיך לחיות.

"מכה שנייה כזאת היא כמעט מהלומת מוות", תיאר האב, חיים. "צריך להתרומם ממקום מאוד מאוד מאוד כואב. ממש מפגש נוסף עם השאול".

אריאלה אמו של ברק אמרה ביום השנה לנפילתו: היום לפני שנה נשמעה הדפיקה הנוראה בדלת. הרגע הזה לא עוזב אותי ורץ במוחי שוב ושוב. אני חוזרת ונזכרת כל פעם מחדש ברגע הנורא של ההודעה, בתקווה הזויה שאולי ניתן לעצור לרגע ולהחזיר את הגלגל אחורנית. איך בשבריר שניה התהפכו לי החיים פעם נוספת, החיים שזרמו במסלול של שגרה עם תקווה לעתיד מבטיח. כל מחשבותיי היו בתכנון של העתיד, של החתונה, של השמחה ושל ההמשך שיבוא. וכחרב המתהפכת הכל נהרס, הכל נגמר, הכל הסתיים. וזה לא נתפס ואי אפשר להבין. אבל את הרגשות אי אפשר למחוק והם מבעבעים, מצליפים בי פנימה ומחשיכים את עולמי.

עמיחי נקבר בבית העלמין הצבאי בכפר סבא ומידי שנה עורכת המשפחה אזכרות משותפות לו ולאחיו ברק שלאחריהן נערך ערב זיכרון בו מעלים סיפורים ושירים בבית הוריו בשדה ורבורג.

הנצחת זכרו

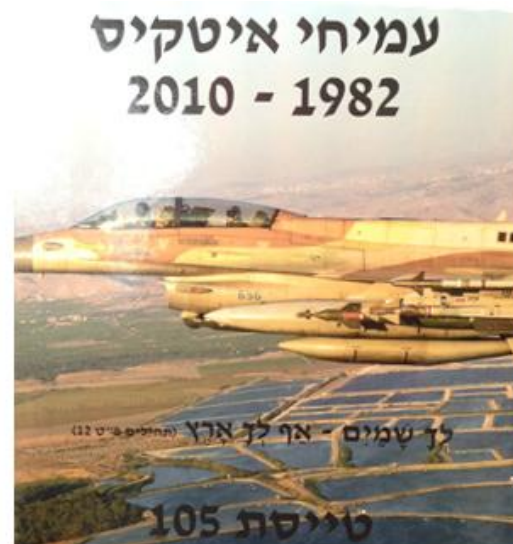
ביחידה

לאחר נפילתו, חבריו ליחידה הוציאו אלבום לזכרו ובו מכתבים וזיכרונות מתקופה משמעותית ארוכה ומשותפת. יצאו לזכרו שני אלבומים, האחד של טייסת "עטלף" והשני של טייסת "עקרבים" אשר בשתיהן השאיר חותם.

מהמכתבים הרבים ניתן ללמוד ולקבל הרבה מנוכחותו ואישיותו המיוחדת של עמיחי. אפשר לחוש את ההערצה של חבריו כלפיו, הגעגוע, האהבה.

חברו א' כותב: "דאגת כל כך ליקרים לך. תמיד עין פקוחה על המתרחש, שואל ומסתקרן בעדינות, בלי לחץ אך עם רצון עמוק לדעת, בוחן וחושב עם עצמך. מביע את דאגתך בדרכך. כמו באותו לילה שלם שבילית בבית החולים ליד חיים שעבר ניתוח- הוא מפציר בך ללכת ואתה נשאר לצידו בשקט ואנחנו כותבים עבודה דרך הסקייפ. דאגת להוריך, דאגת שישמחו. איך למיטלי, שתקת, אך גם עקצת ודרשת. הכרת את זוועות העולם ודאגת, בצורה ביקורתית על שנעשה ויש להיעשות. ואנחנו איטקיסון, דאגנו אחד לשני. כמו הורים צעירים, ביררנו מה קורה כשאחד איחר לחזור הביתה. דאגנו שנצליח במשימותינו; בקורס, בקריירה, בלימודים ובחיים הפרטיים. דאגנו לזה שנהייה מאושרים ונחייא את החיים. דאגתי שתבחר נכון לעצמך, שתבחר את אהבתך נכונה, והיום יותר מתמיד אני יודע שבחרת כל כך נכון.

במכתה אחר כותב עליו חברו ד': אינספור חוויות משותפות, בהן לימדת אותי על כוחו של כוח הרצון, על שיקול דעת רציני ובוגר לצד אהבת חיים תמה וצעירה, על גבהים שניתן להגיע אליהם באמצעות כישרון והתמדה, על הדרך בה הערכה עצמית גבוהה יכולה להישאר פרטית, על האפשרות לכבד דעותיו של אדם שאינו חושב כמוך, על מקומה של חברות בעולם של אמביציה, על מקום עמוק ונסתר שידעתי שלעולם לא אגיע אליו.

בבית הספר

בטקס יום הזכרון הראשון לאחר הנפילה, הקדישה מנהלת בית הספר, הגברת ציפי אבנון קטע לזכרו של עמיחי ובו כתבה: 17 שמות היו חקוקים על המצבה בשנה שעברה. השנה נוסף שם חדש:

עמיחי איטקיס ז"ל, תושב שדה ורבורג, בוגר עמי אסף מחזור ל"ו.
הטייס רס"ן עמיחי, נהרג ב-10 בנובמבר 2010 במהלך טיסת אימון, כשמטוסו התרסק במכתש רמון.

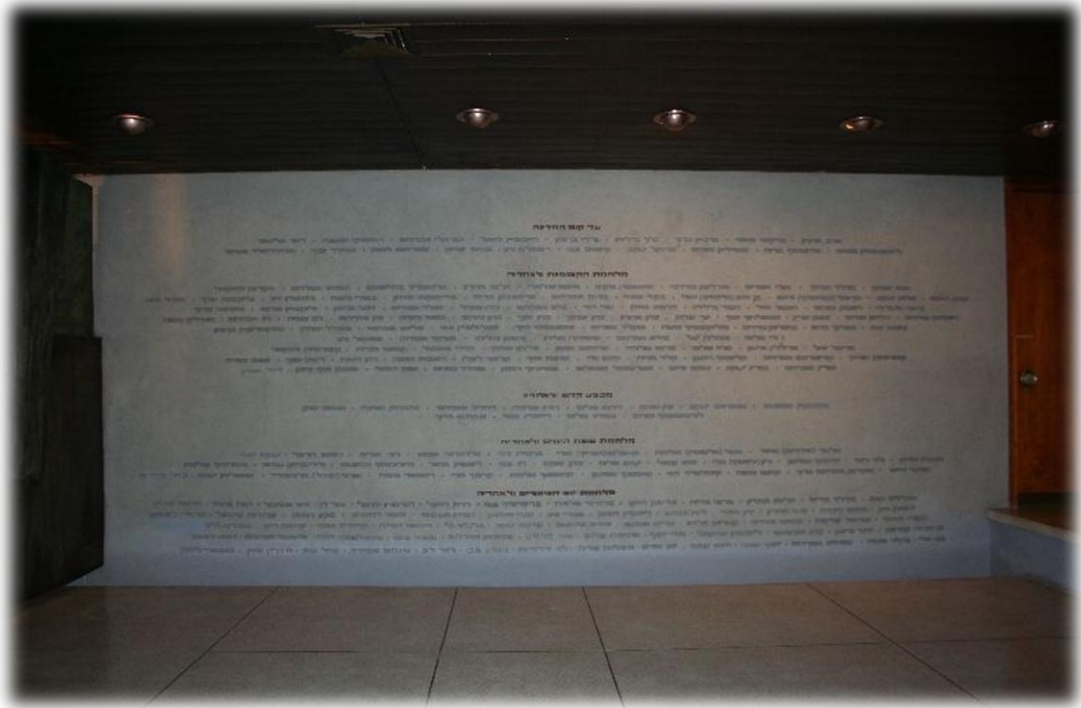
מילדות חלם עמיחי להיות טייס, אבל דרכו להגשים את חלומו הייתה מהולה בטרגדיה משפחתית. משפחת איטקיס ספגה מכה נוראה לאחר שאיבדה את בנה הבכור, ברק, אחיו של עמיחי, במהלך שרותו הצבאי בחיל הים בשנת 1998. עמיחי ואחותו הצעירה מיטל גדלו בצלו של האסון, אך המשפחה המיוחדת הזו ידעה לגייס כוחות נפש נדירים - להיצמד בכוח לחיים, להמשיך לתרום לחברה ולגדל שני ילדים מקסימים ומלאי שמחת חיים.
עמיחי גדל ביננו: נער מוכשר, יפה-מראה, מקובל ואהוב, משתלב בכל פעילות חברתית וספורטיבית ומוכן תמיד לתת מעצמו. אחד מהחבר'ה. יחד עם שלושה מחבריו לשכבה הוא מתקבל לקורס טיס וזוכה להגשים את חלומו. הוא מסיים את הקורס בהצלחה, מתגלה כמפקד מוכשר והופך לטייס F 16 ובהמשך לסגן מפקד טייסת.

במכתב יוצא דופן ששלח לאחר שחרורו למרכז הבין-תחומי בהרצליה הוא כותב: "בגיל 17 החלטתי שאתגייס לשרות קרבי התנדבותי משני טעמים עיקריים:
הראשון- ציונות, והשני- רצוני לממש את שאיפותיי במסלול חיים שלא יוכתב לי מכורח השכול".
עמיחי מתקבל ללימודים, וצפוי לו עתיד מבטיח. הוא עומד להינשא לחברתו בעוד חמישה חודשים והמשפחה כולה מלווה אותם מלאת אושר וגאווה. התרסקות המטוס ב-10 בנובמבר מנפצת באחת את כל התכניות. הלם מוחלט. קשה להבין זאת וקשה לשאת זאת. לבנו עם משפחת איטקיס הנאלצת להתמודד בפעם השנייה עם השכול.
עם לכתו משאיר לנו עמיחי צוואה.

במושב

בית יד לבנים- כפר סבא

במכללה

במסגרת הנצחת זכרו של עמיחי, מידי שנה מאז נפילתו נערך טקס לזכרו במרכז הבינתחומי בסימן מנהיגות וערכים.

בית ספר רדזינר
למשפטים

הבינתחומי
הרצליה

משפחת איטקיס, בית ספר רדזינר למשפטים במרכז הבינתחומי ואגודת הסטודנטים מתכבדים להזמין אתכם לערב עיון לזכרו של בנו, חברנו ותלמידנו, הטייס רס"ן עמיחי איטקיס ז"ל

מנהיגות וערכים

יום רביעי, 30 במאי 2012, ט' בסיוון תשע"ב, בשעה 17:30
קמפוס המרכז הבינתחומי, רחוב כנפי נשרים, הרצליה

דברי פתיחה
יאיר יצהר בלחובסקי, יו"ר אגודת הסטודנטים
שדרת רדזינר

"ציונות, נאיביות מנוהלת ותנועת ראש אחת"
תת אלוף זיו לוי, מפקד בסיס חצרים

"בגנות החוק, בזכות הערכים"
אלוף (במיל') פרופ' ישי בר, בית ספר רדזינר למשפטים

שירים שעמיחי אהב
חיים איטקיס

טקס לזכרו של עמיחי בשדרת רדזינר

WWW.IDC.AC.IL | עין. ערך. מנהיגות. הבינתחומי הרצליה

הבינתחומי
הרצליה

משפחת הבינתחומי
מביעה זעזוע עמוק וכאב על האובדן הכבד
ומשתתפת בצער המשפחה

רב סרן עמיחי איטקיס ז"ל 1982-2010

סטודנט שנה א' בבית הספר רדזינר למשפטים

יהי זכרו ברוך
תחא נשמתו צרורה בצרור החיים

מסע ריצה לזכרו

לקטו וערכו :

סטודנטית : הגר ארוך

משפחת איטקיס

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.